

Sygn. akt **IC 281/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:		SSO Urszula Wiewióra
Protokolant:		Agnieszka Dymitroca

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2013r. w Jeleniej Górze na rozprawie

sprawy z powództwa **E. O.**

przeciwko **R. R.**

o wydanie nieruchomości

i sprawy z powództwa R. R.

przeciwko E. O.

o zapłatę

I. nakazuje pozwanemu – powodowi wzajemnie R. R., aby opuścił, opróżnił i wydał powódce – pozwanej wzajemnie E. O. nieruchomość położoną w P.przy ul. (...), gmina P., składającej się z działek gruntu nr (...) o łącznej powierzchni 1,51 ha, dla której Sąd Rejonowy (...), Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),

II. orzeka brak uprawnienia pozwanego – powoda wzajemnie R. R. do lokalu socjalnego,

III. zasądza od pozwanego – powoda wzajemnie R. R. na rzecz powódki – pozwanej wzajemnie E. O. kwotę 320 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. powództwo pozwanego - powoda wzajemnego R. R. oddala,

V. zasądza od pozwanego – powoda wzajemnie R. R. na rzecz powódki – pozwanej wzajemnie E. O. kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IC 281/13

UZASADNIENIE

Powódka E. O. wniosła o nakazanie opróżnienia i wydania przez pozwanego R. R. na rzecz powódki nieruchomości – gospodarstwa rolnego z zabudowaniami położonego w P.przy ul. (...), gmina P., składającego się z działek gruntu nr (...) o łącznej powierzchni 1,512 ha, dla której Sąd Rejonowy (...) Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą

nr (...), w stanie wolnym od osób i rzeczy, a ponadto orzeczenie, że pozwanemu nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że jest jedyną właścicielką opisanej wyżej nieruchomości, w której powód do dnia 01.11.2011r. przebywał na podstawie umowy użyczenia. Po tej dacie umowa ta ustała, albowiem łączące strony więzi wygasły – strony się rozstały. Powódka wskazała, że wzywała pozwanego do wydania nieruchomości, lecz nie zastosował się do żądania, powołując się przy tym na prawo zatrzymania i podnosząc, że opuścił nieruchomość po uprzednim rozliczeniu i spłaceniu należności z tytułu nakładów jakie poczynił na nieruchomość w celu jej wyremontowania w okresie 7 lat. Powódka podnosiła, że jej roszczenie jest zasadne, albowiem w przypadku umowy użyczenia prawo zatrzymania z art. 461 k.c. nie znajduje zastosowania, co wprost wynika z § 2 tego przepisu. Oprócz tego powódka zaprzeczyła, aby pozwany miał jakiegokolwiek prawa z tytułu zwrotu nakładów. Powódka opierała swoje roszczenie na zasadzie art. 222 k.c.

W odpowiedzi na pozew wraz z pozewem wzajemnym pozwany – powód wzajemny wniósł o oddalenie powództwa powódki – pozwanej wzajemnej oraz zasądzenie od niej na jego rzecz kwoty 120.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01.06.2012r. do dnia zapłaty i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany – powód wzajemny przyznał, iż powódce – pozwanej wzajemnej przysługuje prawo własności nieruchomości. Nie kwestionował, iż do chwili obecnej zajmuje nieruchomość. Podkreślił przy tym, że czyni to w interesie powódki, gdyż opiekuje się całą posiadłością i utrzymuje ją w należyłym stanie. Podnosił, że nie uznaje roszczenia na obecnym etapie postępowania i powołał się na zasady współżycia społecznego, wskazując, że ostatnich 7 lat poświęcił na remont nieruchomości powódki, a następnie przez rok pełnił rolę stróża i dozorca chroniąc ją przed dewastacją. Dodał, że obecnie nie ma żadnego alternatywnego miejsca zamieszkania i w tej sytuacji żądanie natychmiastowej eksmisji jest przedwczesne i sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Pozwany – powód wzajemny wskazał, iż roszczenie o zapłatę kwoty 120.000 zł oparte jest na art. 405 k.c., gdyż powódka bezpodstawnie wzbogaciła się jego kosztem.

Oprócz tego pozwany – powód wzajemny wniósł o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności do kwoty 60.000 zł. Podniósł przy tym, iż w korespondencji e-mailowej powódka w dniu 17.05.2012r. napisała do pozwanego, że postanowiła mu zapłacić kwotę 60.000 zł, a zatem częściowo uznała roszczenie powoda.

W odpowiedzi na pozew wzajemny powódka – pozwana wzajemna wniosła o jego oddalenie i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Zakwestionowała ona roszczenie pozwanego – powoda wzajemnego tak co do zasady, jak i wysokości. Podnosiła, że nakłady pozwanego – powoda wzajemnego na nieruchomość czynione były w okresie, gdy strony żyły w konkubinacie, co wiązało się z ponoszeniem przez każdą z stron określonego rodzaju starań, czy to w postaci finansowej, czy własnej pracy, na rzecz wspólnie prowadzanego gospodarstwa domowego. Wskazała, że nigdy nie żądała, aby pozwany – powód wzajemny wykonywał kapitalny remont nieruchomości, naturalnym było, a wręcz uzgodnionym przez strony w sposób dorozumiany, że ani pozwany – powód wzajemny nie miał otrzymywać jakiegokolwiek wynagrodzenia za swe prace, ani powódka – pozwana wzajemna nie żądała zwrotu kosztów zamieszkania, rachunków za media i utrzymanie. Powódka – pozwana wzajemna podniosła, że pozwany – powód wzajemny nie poczynił nakładów w rozmiarze przez niego wskazanym, a prace przy remoncie wykonywały również inne osoby. Odnosząc się do uznania roszczenia podniosła, że do uznania nie doszło, a propozycja złożona przez nią była motywowana potrzebą jak najszybszego odzyskania nieruchomości i w żadnym stopniu nie odnosiła się do przedstawionego w pozwie wzajemnym roszczenia o nakłady, ani nie była opata o żadne faktyczne wyliczenia. Nie ma zatem podstaw do zastosowania art. 333 § 1 pkt. 2 k.p.c. Ponadto powódka – pozwana wzajemna dodała, że jej żądanie nie może być uznane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, tym bardziej, że pozwany – powód wzajemny nie sprecyzował, jakim zasadom uchybia jej żądanie.

Zawiadomiona o sprawie Gmina P. nie przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. O. jest właścicielką nieruchomości – gospodarstwa rolnego z zabudowaniami, położonej przy ul. (...)w P., gmina P., składającej się z działek gruntu nr (...)o łącznej powierzchni 1,51 ha, dla której Sąd Rejonowy (...)Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), którą nabyła na podstawie umowy sprzedaży z dnia 17.05.2005r.

(umowa sprzedaży k. 8-12; odpis z księgi wieczystej k. 13-15; wypis z rejestru gruntów k. 16)

E. O. w latach 2005 - 2011 mieszkała w opisanej wyżej nieruchomości z R. R., z którym pozostawała w konkubinacie. Strony wspólnie prowadziły gospodarstwo domowe, E. O. nie domagała się od partnera zwrotu kosztów zamieszkania. Prowadziła na nieruchomości działalność agroturystyczną.

(okoliczności bezsporne)

R. R. w okresie od maja 2005r. do września 2011r. wykonał w nieruchomości część prac remontowych (mi in. remontował pomieszczenia w domu mieszkalnym, oraz zagospodarował teren wokół domu).

Strony rozstały się we wrześniu 2011r. R. R. nadal mieszkał w nieruchomości należącej do byłej partnerki.

Po rozstaniu strony prowadziły korespondencję dotyczącą rozliczenia remontu domu w P.. Ostatecznie strony nie doszły do porozumienia w tej kwestii.

Pismem z dnia 04.06.2012r. E. O. wezwała R. R. do wydania jej nieruchomości w P. przy ul (...), z uwagi na ustanie konkubinatu.

W odpowiedzi na wezwanie R. R., w piśmie z dnia 13.06.2012r., wskazał, że korzysta z prawa zatrzymania na podstawie art. 461 § 1 k.c., a zwrot nieruchomości uzależnił od rozliczenia i spłacenia jego należności z tytułu nakładu pracy jaki wykonał na nieruchomości. W kolejnym piśmie z dnia 02.07.2012r. R. R. podtrzymał swoje stanowisko.

Na poczet rozliczeń R. R. sporządził kosztorys w którym nakład w postaci swojej pracy przy remoncie nieruchomości wyliczył na kwotę 156.650 zł, a swoje żądanie ograniczył do kwoty 120.000 zł.

(wezwanie do wydania nieruchomości k. 17, 22; pisma pozwanego – powoda wzajemnego k. 22, 25; kosztorys za wykonanie remontu nieruchomości k. 30-46; korespondencja stron k. 50-52; zdjęcia k. 53-62)

R. R. nadal zajmuje nieruchomość przy ul. (...) w P.. Przebywa na emeryturze, którą uzyskuje w wysokości 1.400 zł. W dacie wniesienia pozwu wzajemnego w dniu 14 listopada 2012r. posiadał oszczędności w wysokości 10.000 zł.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności stwierdzić należało, iż Sąd poczynił ustalenia faktyczne na podstawie opisanych wyżej dowodów z dokumentów urzędowych i prywatnych, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, a ponadto na podstawie niespornych faktów przedstawionych przez strony w pozwie i dalszych pismach procesowych. Sąd oddalił wnioski dowodowe z zeznań świadków M. J., Z. T. i B. R., jak i z opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości, z uwagi na to, iż były pozbawione znaczenia w sprawie, wobec przedwczesności powództwa wzajemnego o zwrot nakładów na nieruchomość, co zostanie wyjaśnione w dalszej części rozważań.

Sąd oceniając żądanie powódki – pozwanej wzajemnej o wydanie rzeczy, to jest stanowiącej jej własność nieruchomości rolnej w P. przy ul. (...), uznał je za zasługujące na uwzględnienie. W myśl art. 222 § 1 k.c., właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Niesporne było między stronami, iż powódka – pozwana wzajemna jest właścicielką spornej nieruchomości, a zatem przysługuje jej roszczenie windykacyjne. Poza sporem był także fakt, iż pozwany – powód wzajemny w dacie wyroku zajmował nieruchomość przy ul. (...) w P.. Pozwany – powód wzajemny nie wykazał, aby przysługiwało mu skuteczne przeciwko właścicielowi prawo do władania rzeczą. Bezspornie strony w okresie maj 2005r. – wrzesień 2011r. pozostawały w konkubinacie, wspólnie mieszkali i gospodarowali na opisanej nieruchomości. Powódka – pozwana wzajemna nie domagała się z tego tytułu od pozwanego – powoda wzajemnego jakichkolwiek należności, opłat, zaś on takowych nie uiszczał. Sąd podzielił stanowisko powódki – pozwanej wzajemnej, że pozwany – powód wzajemny zajmował nieruchomość na zasadzie zawartej między stronami w sposób dorozumiany (konkludentny) umowy użyczenia. Jak stanowi art. 710 k.c., przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nie oznaczony, na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy. Użyczenie jest umową, na mocy której użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu na bezpłatne używanie rzeczy użyczonej przez czas użyczenia. Jest ona podobna do umowy dzierżawy, a zwłaszcza umowy najmu. Umowa użyczenia jest umową nieodpłatną. Jest ona zawierana w celu niesienia bezinteresownej pomocy osobie, która takiej pomocy oczekuje (Komentarz do art. 710 k.c., Zdzisław Gawlik, LEX 2010). W istocie pozwany – powód wzajemny nie kwestionował w toku postępowania, iż strony łączyła umowa użyczenia. Również nie było kwestią sporną, iż związek stron zakończył się około listopada 2011r., zaś powódka – pozwana wzajemna pismem z dnia 04.06.2012r. wezwała R. R. do wydania jej nieruchomości. Takie zachowanie powódki – pozwanej wzajemnej uznać należało za wypowiedzenie umowy użyczenia. Zaznaczenia wymaga, iż w wypadku zawarcia takiej umowy bez oznaczenia w sposób wyraźny lub dorozumiany czasu jej trwania przyjęć należy, że umowa ta, z uwagi na ciągły charakter zobowiązania, wygasa, ilekroć stosunek ten zostanie wypowiedziany przez użyczającego. Zatem najpóźniej w czerwcu 2012r. pozwany – powód wzajemny utracił tytuł prawny do zajmowania nieruchomości w P..

Nieskuteczne było przy tym powoływanie się przez pozwanego – powoda wzajemnego na art. 461 § 1 k.c., w myśl którego, zobowiązany do wydania cudzej rzeczy może ją zatrzymać aż do chwili zaspokojenia lub zabezpieczenia przysługujących mu roszczeń o zwrot nakładów na rzecz oraz roszczeń o naprawienie szkody przez rzecz wyrządzoną (prawo zatrzymania). Jak wynika bowiem § 2 tego przepisu, prawo zatrzymania jest wyłączone, gdy chodzi o zwrot rzeczy wynajętych, wdzierżawionych lub użyczonych.

Pozbawione podstaw było również powoływanie się pozwanego – powoda wzajemnego na zasady współzycia społecznego. Przede wszystkim, skoro powoływał się on na art. 5 k.c., winien sprecyzować jaka konkretnie zasada została naruszona. Ponadto w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż w sprawach o wydanie nieruchomości na podstawie art. 222 § 1 k.c., zastosowanie art. 5 k.c. jest co do zasady wyłączone, a jeśli je dopuścić, to całkiem wyjątkowo i po dokonaniu oceny całokształtu okoliczności danego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym (patrz np. postanowienie SN z dnia 2 czerwca 2011r., I CSK 520/10, lex nr 1129076). W rozpoznawanej sprawie nie występują okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 5 k.c. Wszak pozwany – powód wzajemny co najmniej od marca 2012r., kiedy były prowadzone negocjacje w sprawie rozliczenia remontu domu w P., zdawał sobie sprawę, iż będzie musiał opuścić nieruchomość, a pewności tej nabrał w czerwcu 2012r., po wezwaniu go do wydania nieruchomości. Miał przy tym wystarczająco dużo czasu na znalezienie i wynajęcie innego lokalu, posiadał także potrzebne do tego środki, wszak dysponował oszczędnościami, a poza tym osiąga stałe dochody z tytułu emerytury. Z kolei czyniąc nakłady na nieruchomość zdawał sobie sprawę, że nie jest ona jego własnością. Nie sposób uznać w tym kontekście, aby powódka – pozwana wzajemna występując z roszczeniem windykacyjnym nadużyła przysługującego jej prawa wynikającego z prawa własności.

Reasumując, spełnione zostały przesłanki z art. 222 § 1 k.c., zaś pozwany – powód wzajemny nie wykazał, aby przysługiwało mu skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Podnoszone przez niego zarzuty wywodzone z prawa zatrzymania jak i oparte na zasadzie art. 5 k.c, co wskazano wyżej, nie zasługiwały na uwzględnienie. Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił żądanie powódki – pozwanej wzajemnej w całości, co znalazło wyraz w punkcie I wyroku.

Sąd na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.2005.31.266 j.t. ze zm.) zobligowany był do orzeczenia o uprawnieniu pozwanego – powoda wzajemnego do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia. W ocenie Sądu R. R. nie jest uprawniony do otrzymania lokalu socjalnego. W szczególności posiada on dochody i oszczędności pozwalające mu na wynajęcie i opłacenie we własnym zakresie lokalu mieszkalnego, co wskazano powyżej. Nie zachodziły także przesłanki z art. 14 ust. 4 wskazanej ustawy obligujące Sąd do przyznania takiego uprawnienia. Ponadto jak wynika z art. 14 ust. 7 tejże ustawy, przepisu ust. 4 nie stosuje się do osób, które utraciły tytuł prawny do lokalu niewchodzącego w skład publicznego zasobu mieszkaniowego, z wyjątkiem osób, które były uprawnione do używania lokalu na podstawie stosunku prawnego nawiązanego ze spółdzielnią mieszkaniową albo z towarzystwem budownictwa społecznego.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. Powódka – pozwana wzajemna wygrała proces w zakresie powództwa głównego, zatem strona przeciwna obowiązana była zwrócić jej poniesione przez nią koszty postępowania w łącznej kwocie 320 zł (w tym 200 zł opłaty od pozwu – art. 27 pkt. 11 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz.U.2010.90.594 j.t. ze zm. oraz 120 zł kosztów zastępstwa procesowego - § 10 pkt. 1 Rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz.U.2002.163.13480).

Oddaleniu podlegało powództwo wzajemne, z uwagi na jego przedwczesność.

W pierwszej kolejności stwierdzić należało, że skoro strony łączyła umowa użyczenia, czego pozwany – powód wzajemny nie kwestionował w toku procesu, kwestię wzajemnych rozliczeń stron po jej zakończeniu należało rozpatrywać w oparciu o przepisy dotyczące tejże umowy, a nie bezpodstawnego wzbogacenia.

Jak przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie, w sprawie o zwrot nakładów zawsze należy na wstępie ustalić na podstawie jakiego stosunku prawnego czyniący nakłady posiadał nieruchomości i dokonywał nakładów. Jeżeli z właścicielem łączyła go jakaś umowa, należy określić jej charakter oraz to, czy w uzgodnieniach stron uregulowano sposób rozliczenia nakładów. Jeżeli takie uzgodnienia były, one powinny być podstawą rozliczenia nakładów, chyba że bezwzględnie obowiązujące przepisy k.c. normujące tego rodzaju umowę przewidują inne rozliczenie nakładów, wtedy te przepisy powinny mieć zastosowanie, podobnie jak w sytuacji, gdy umowa stron nie reguluje w ogóle rozliczenia nakładów. Dopiero wówczas, gdy okaże się, że umowa stron, ani przepisy regulujące dany stosunek prawny nie przewidują sposobu rozliczenia nakładów, jak również nie ma podstaw do stosowania wprost lub odpowiednio art. 224-226 k.c., zastosowanie znajdzie art. 405 k.c., bowiem przepisy art. 224-226 k.c. mają charakter szczególny wobec art. 405 k.c. (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2009r., III CZP 6/09, 496385, także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 maja 2010 r. I ACa 276/10). Skoro przepisy normujące stosunek użyczenia regulują zagadnienia związane z nakładami biorącego do używania na użyczoną rzecz (art. 713 k.c.), niedopuszczalne było odwoływanie się w tej kwestii do instytucji bezpodstawnego wzbogacenia.

Jednakże, nie kwestionując samej zasadności roszczenia o zwrot nakładów na nieruchomości powódki – pozwanej wzajemnej, w ocenie Sądu było ono przedwczesne. Jak stanowi art. 719 k.c., roszczenie użyczającego przeciwko biorącemu do używania o naprawienie szkody za uszkodzenie lub pogorszenie rzeczy, jak również roszczenia biorącego do używania przeciwko użyczającemu o zwrot nakładów na rzecz oraz o naprawienie szkody poniesionej wskutek wad rzeczy przedawniają się z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że roszczenie biorącego do używania przeciwko użyczającemu o zwrot nakładów na rzecz staje się wymagalne z chwilą zwrotu rzeczy.

Należy przy tym rozróżnić nakłady konieczne, czyli te związane z utrzymaniem rzeczy w stanie zdatnym do normalnego korzystania, oraz nakłady użyteczne - zmierzające do ulepszenia rzeczy. Nie ulega wątpliwości, że nakłady dokonane przez pozwanego – powoda wzajemnego, były nakładami użytecznymi. Remont budynku miał na celu jego ulepszenie, poprawienie standardu. Zdaniem Sądu, w zakresie wymagalności roszczenia z tytułu nakładów zasadne będzie w drodze analogii stanowisko wypracowane na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego rozliczenia nakładów w ramach umowy najmu (art. 677 k.c.) oraz posiadacza przeciwko właścicielowi (art. 229 k.c.). Zwrócić należy uwagę na

podobieństwo umowy użyczenia do najmu, jak i fakt, że treść wskazanych przepisów, jak i przyświecający im cel, są podobne. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2006 r., III CSK 3/06, lex 196597 wskazano, iż „roszczenie samoistnego posiadacza w dobrej wierze o zwrot nakładów koniecznych powstaje w sytuacji określonej w art. 226 § 1 zd. 1 k.c. i staje się wymagalne z momentem dokonania tych nakładów. Natomiast roszczenie o zwrot "innych" nakładów powstaje i staje się wymagalne w chwili wydania rzeczy właścicielowi, o ile występuje zwiększenie wartości rzeczy (art. 226 § 1 zd. 2 k.c.)”. Także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia z dnia 21 stycznia 2004r., IV CK 362/02, lex 148650, stwierdzono, że „roszczenie samoistnego posiadacza o zwrot nakładów powstaje z chwilą dokonania nakładu. W odniesieniu do nakładów koniecznych roszczenie o ich zwrot staje się wymagalne z chwilą powstania, a roszczenie o zwrot innych nakładów staje się wymagalne z chwilą wydania rzeczy właścicielowi. Stanowisko to można analogicznie zastosować przy ocenie powstania i wymagalności roszczeń najemcy przeciwko wynajmującemu z tytułu nakładów koniecznych na przedmiot najmu.”

Odnosząc te rozważania do niniejszej sprawy stwierdzić należało, iż, skoro pozwany – powód wzajemny domaga się zwrotu nakładów użytecznych, jego żądanie stanie się wymagalne z chwilą zwrotu nieruchomości powódce – pozwanej wzajemnej, a w dacie orzekania, uznać je należało za przedwczesne. Skutkowało to oddaleniem powództwa wzajemnego (punkt IV wyroku).

Jak wskazano wyżej, pociągało to za sobą oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych przez pozwanego – powoda wzajemnego, a dotyczących rozliczenia nakładów na nieruchomość powódki – pozwanej wzajemnej, jako pozbawionych znaczenia w sprawie.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Żądanie pozwanego – powoda wzajemnego zostało oddalone, wobec czego Sąd zasądził od niego na rzecz powódki – pozwanej wzajemnej kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 6 Rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz.U.2002.163.13480).